

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk - Nummer Negenendertig

Jeff Pippenger
2026-02-02

Nummer Negenendertig

De interne omega-sluitsteentoets die volgt op de externe alpha-funderingstoets van 2024, vereist een definitie van het „voorraadhuis” en van het „voedsel” dat in het voorraadhuis wordt bewaard. De toets is profetisch en heeft een interne en een externe waarheidslijn. Zijn de juwelen de overgeblevenen van James White, of zijn zij de waarheden van Gods Woord? Zij zijn beide.

Op 9/11 werd Gods volk geroepen het kleine boekje te eten en terug te keren naar Jeremia's oude paden, waar toen de fundamenten werden gelegd. Op 9/11 werd gezien dat toen Johannes in Openbaring hoofdstuk elf werd gezegd te meten, hem werd gezegd twee dingen te meten. Hem werd gezegd zowel de tempel te meten als de aanbidders daarin. Hem werd gezegd de voorhof van de 1.260 jaren waarin de heidenen het heiligdom en het heir vertraptten, buiten beschouwing te laten. Het heiligdom en het heir zijn de tempel en de aanbidders daarin.

In 2023 daalde dezelfde engel die op 9/11 was neergedaald, opnieuw neer, waarbij hij de boodschap van de Middernachtsroep ontzegelde, en vervolgens in 2024 de uiterlijke fundamentele toets of het symbool van Rome het visioen nog steeds vaststelt zoals het dat voor de Millerieten had gedaan.

De „open vensters” van de hemel duiden op de komst van de innerlijke omega-beproeving van de tempel en de oproep om „terug te keren”. De beproeving vereist de identificatie van twee symbolen. Toen de derde engel in 1844 kwam, en vervolgens opnieuw op 11 september, wordt Johannes opgedragen de tempel en degenen die daarin aanbidden te meten, waarmee een profetisch werk van het meten van de tempel en de aanbidders daarin in 2023 wordt aangeduid. Maleachi stelt de vraag wat het „schathuis” is, en wat het „voedsel” is. Dezezelfde vragen zouden in Millers droom luiden: wat is „het kistje”, en wat zijn „de juwelen”.

Millers droom duidt de geopende vensters van de hemel aan als het punt waarop de triomferende gemeente in Openbaring negentien in wit linnen wordt opgericht om te rijden op de witte paarden van het leger van de HEERE der heerscharen. De geopende vensters zijn de plaats waar Maleachi's zegen of vloek wordt uitgestort. Millers geopende venster is de plaats waar het afval wordt verwijderd en de juwelen in het kistje worden verzameld.

De eerste verwijzing naar de vensters van de hemel staat in het verhaal van Noach, en toen die vensters werden geopend, was er regen gedurende veertig dagen en veertig nachten. Wanneer de vensters worden geopend, bevinden zich acht zielen op de ark. De doop in de Rode Zee luidde veertig jaren van omzwerving in, totdat de Jordaan werd overgestoken. Toen Christus later op

diezelfde plaats werd gedoopt, werd Hij de woestijn ingedreven voor veertig dagen. Toen Hij was opgestaan, zoals uitgebeeld door Zijn doop, onderwees Hij de discipelen veertig dagen voordat Hij opvoer naar de hemel.

Wanneer de strijdende kerk overgaat in de triomferende kerk, zal koning David, dertig jaar oud, veertig jaar regeren. De triomferende kerk wordt voorgesteld door een profeet, een priester en een koning. De profeet die dertig jaar oud was toen hij zijn bediening van tweeëntwintig jaar begon, was Ezechiël, en hij begon die bediening toen de hemelen geopend werden.

En het geschiedde in het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfde dag van de maand, toen ik te midden van de ballingen aan de rivier de Kebar was, dat de hemelen geopend werden en ik gezichten van God zag. Ezechiël 1:1.

Op dertigjarige leeftijd begon Jozef als priester te regeren, en hij werd geconfronteerd met de oostenwind van de islam, die een escalerende crisis teweegbracht waardoor Egypte, de draak die in de zee ligt, een eenwereldregering kon invoeren. In die crisis bracht Jozef het voedsel bijeen in de voorraadschuren.

In juli 2023 werd een stem in de woestijn gehoord; daarna begon de Leeuw uit de stam van Juda de boodschap van de Middernachtsroep te ontzegelen. In 2024 scheidde de fundamentele uiterlijke alfatest twee klassen, en het proces van ontzegeling ging voort. Nu, in 2026, is de innerlijke omegatest van de tempel aangebroken, die opnieuw twee klassen zal scheiden.

De heilige week waarin Christus, als de Boodschapper van het Verbond, het verbond met velen bevestigde, is de voorhof en het heilige. 22 oktober 1844 tot Michael opstaat (zoals Hij deed aan het einde van die heilige week toen Stefanus gestenigd werd) is het Allerheiligste. De voorjaarsfeesten werden vervuld in de heilige week en zijn de alfa van de feesten, en de najaarsfeesten van de bazuinen op de eerste dag, de Verzoendag op de tiende dag, en vervolgens het Loofhuttenfeest van de vijftiende tot en met de tweeëntwintigste dag zijn de omega van de feesten.

„Op gelijke wijze moeten de typen die betrekking hebben op de tweede komst, vervuld worden op de tijd die in de symbolische dienst is aangewezen. Onder het Mozaïsche stelsel vond de reiniging van het heiligdom, of de grote Verzoendag, plaats op de tiende dag van de zevende Joodse maand (Leviticus 16:29–34), wanneer de hogepriester, nadat hij verzoening had gedaan voor geheel Israël en aldus hun zonden uit het heiligdom had weggenomen, naar buiten kwam en het volk zegende. Zo geloofde men dat Christus, onze grote Hogepriester, zou verschijnen om de aarde te reinigen door de vernietiging van de zonde en van de zondaars, en om Zijn wachtende volk met onsterfelijkheid te zegenen. De tiende dag van de zevende maand, de grote Verzoendag, de tijd van de reiniging van het heiligdom, die in het jaar 1844 op de tweeëntwintigste oktober viel, werd beschouwd als de tijd van de komst des Heren. Dit stemde overeen met de reeds aangevoerde bewijzen dat de 2300 dagen in de herfst zouden eindigen, en de conclusie scheen onweerstaanbaar.”

“In de gelijkenis van Mattheüs 25 wordt de tijd van wachten en sluimeren gevolgd door de komst van de bruidegom. Dit was in overeenstemming met de zojuist aangevoerde

argumenten, zowel uit de profetie als uit de typen. Zij droegen een sterke overtuigingskracht van hun waarachtigheid; en de ‘middernachtsroep’ werd verkondigd door duizenden gelovigen.

„Als een vloedgolf ging de beweging over het land. Van stad tot stad, van dorp tot dorp, en tot in afgelegen landelijke streken drong zij door, totdat het wachtende volk van God ten volle was opgewekt. Fanatisme verdween voor deze verkondiging zoals de vroege rijp voor de opgaande zon. Gelovigen zagen hun twijfel en verwarring weggenomen, en hoop en moed bezielde hun harten. Het werk was vrij van die uitersten die zich altijd openbaren wanneer er menselijke opwinding is zonder de beheersende invloed van het Woord en de Geest van God. Het was van gelijke aard als die tijden van verootmoediging en terugkeer tot de Heere die onder het oude Israël volgden op boodschappen van bestraffing van Zijn dienstknechten. Het droeg de kenmerken die het werk van God in ieder tijdperk tekenen. Er was weinig extatische vreugde, maar veeleer diep zelfonderzoek, belijdenis van zonde en verzaking van de wereld. Een voorbereiding om de Heere te ontmoeten was de last van zielen in benauwdheid. Er was volhardend gebed en onvoorwaardelijke toewijding aan God.” The Great Controversy, 400.

De voorjaarsfeesten werden vervuld in de heilige week, en de vroege of alfa-regen werd toen uitgestort op Pinksteren, en beeldde aldus de uitstorting uit van de late regen in de najaarsfeesten. Die voorjaarsfeesten worden uiteengezet in Leviticus 23, verzen één tot en met tweeëntwintig. De najaarsfeesten staan in verzen 23 tot 44. 2300 jaar brengt u tot 1844. Tweeëntwintig verzen voor de voorjaarsfeesten en tweeëntwintig verzen voor de najaarsfeesten. Twee reeksen van tweeëntwintig in hoofdstuk drieëntwintig.

Het feest der bazuinen was een waarschuwing dat er over tien dagen een oordeel zou plaatsvinden, en het Loofhuttenfeest was een viering van vreugde over de zonden die op de Grote Verzoendag vergeven waren. De sabbat en de achtste dag na het feest vertegenwoordigen de duizendjarige sabbatsrust der aarde.

Maar, geliefden, wees van dit ene niet onwetend, dat één dag bij de Heere is als duizend jaar, en duizend jaar als één dag. 2 Petrus 3:8.

De eerste engel kondigde de opening van het oordeel aan, en op dat profetische niveau is 1798, dat Daniëls „tijd van het einde” was, de vervulling van het Bazuinenfeest; maar op 11 augustus 1840 werd de ontzegelde boodschap van de eerste engel van 1798 bekrachtigd door de vervulling van de profetie van het tweede wee. De islam maakt deel uit van de waarschuwing van het Bazuinenfeest, dat de naderende oordeelsdag aankondigt.

Voor hen die bereid zijn te zien, vertegenwoordigen de najaarsfeesten van de bazuinen en van de loofhutten alfa- en omegafeesten, met het oordeel in het midden. Het is geen toeval dat deze feesten in Leviticus drieëntwintig worden aangeduid. Drieëntwintig is het symbool van de verzoening. Het is geen toeval dat het eerste feest op de eerste dag van de zevende maand valt en dat het laatste feest eindigt op de tweeëntwintigste dag. Het feest van de bazuinen is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, de Verzoendag is de middelste letter en het feest van de loofhutten is de tweeëntwintigste letter van het Hebreeuwse alfabet.

Leviticus, hoofdstuk drieëntwintig, verzen 23 tot en met 44, omvat tweeëntwintig verzen binnen het „raamwerk van de waarheid”. De tiende dag in het midden duidt op een beproeving, want tien is een symbool van beproeving, en de Verzoendag is de plaats waar de opstand van de verlorenen wordt geregistreerd en beslecht, en die opstand wordt voorgesteld door de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet. De middelste letter van het Hebreeuwse woord voor waarheid is de dertiende, en zij stemt overeen met de tiende dag van de zevende maand, en als wegmarkering bezit zij de profetische kenmerken van het Hebreeuwse alfabet en van die specifieke dag. Tien plus dertien is drieëntwintig. Zeventig is de som van 10 maal 7, en de tiende dag van de zevende maand komt eveneens overeen met zeventig, wat een symbool is van het einde van de genadetijd.

Toen kwam Petrus naar Hem toe en zei: Heere, hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe? Jezus zei tot hem: Ik zeg u: niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zeven. Mattheüs 18:21, 22.

Vierhonderdnegentig jaar werden afgebakend voor het oude Israël. Die jaren werden afgebakend van de tweeduizenddriehonderd jaar en werden voorgesteld als zeventig weken; aldus gaf Jezus te kennen dat de grens van de genadetijd vierhonderdnegentig jaar is, hetgeen in Daniël negen wordt voorgesteld door „zeventig” weken.

Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, aan de zonden een einde te maken, de ongerechtigheid te verzoenen, eeuwige gerechtigheid aan te brengen, visioen en profetie te verzegelen, en de Allerheiligste te zalven. Daniël 9:24.

Het Hebreeuwse woord dat met „afgesneden” is vertaald, wordt in het Oude Testament alleen in dit vers gebruikt en betekent „bepaald” of „verordend”. Het verschilt van het woord dat gewoonlijk wordt gebruikt en met „afgesneden” wordt vertaald, dat is gebaseerd op Abrams doorsnijden van de offerdieren in de eerste stap van het verbond in Genesis vijftien. Het was „bepaald” en „verordend” dat Israël vierhonderdnegentig jaar proeftijd zou hebben, en daarna zouden zij als Gods verbondsvolk worden afgesneden. Twee verschillende vormen van „afsnijding”: één die de periode aanduidt als een proeftijd die door het getal zeventig van een groter aantal was „afgesneden”, en wanneer Joëls „nieuwe wijn” van hun mond wordt „afgesneden”, sluit de genadetijd. Zeventig vertegenwoordigt het einde van de genadetijd.

De najaarsfeesten bezitten de drie stappen van het Hebreeuwse woord „waarheid”. De najaarsfeesten beginnen in Leviticus 23:23, de middelste waymark van de Verzoendag is de tiende dag en de dertiende letter, wat gelijkstaat aan 23, en het Loofhuttenfeest eindigt op de tweeëntwintigste dag, waarna een hoge sabbat volgt die op het feest volgt, en de passage eindigt bij 23:44.

Leviticus betekent het Levitische priesterschap. De voorjaarsfeesten worden weergegeven in hoofdstuk 23:1–22, vervolgens worden de najaarsfeesten weergegeven in 23:23–44. De voorjaarsfeesten worden weergegeven door tweeëntwintig verzen, en het Hebreeuwse alfabet telt tweeëntwintig letters. Ook de najaarsfeesten worden uiteengezet in tweeëntwintig verzen. Het feest der bazuinen kondigt de nadering van het oordeel aan op de Grote Verzoendag. Vervolgens duurt

het Loofhuttenfeest zeven dagen, en het eindigt op de tweeëntwintigste dag van de zevende maand. De eerste van de zeven dagen was een ceremoniële sabbat, evenals de achtste dag, die de dag was na het zevendaagse feest. De eerste en de achtste dag maken de achtste dag tot een symbool van de achtste die uit de zeven is.

Spreek tot de kinderen Israëls en zeg: Op de vijftiende dag van deze zevende maand zal het Loofhuttenfeest zijn, zeven dagen lang, voor de HEERE. Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst zijn; gij zult daarop geen slaafse arbeid verrichten. Zeven dagen zult gij de HEERE een vuuroffer offeren; op de achtste dag zult gij een heilige samenkomst hebben, en gij zult de HEERE een vuuroffer offeren; het is een plechtige vergadering, en gij zult daarop geen slaafse arbeid verrichten. ... Ook op de vijftiende dag van de zevende maand, wanneer gij de vrucht van het land ingezameld hebt, zult gij de HEERE zeven dagen lang een feest vieren; op de eerste dag zal het sabbat zijn, en op de achtste dag zal het sabbat zijn. Leviticus 23:34–36, 39.

De ceremoniële sabbat van de achtste dag stelt de sabbat van het millennium voor, die volgt op het Loofhuttenfeest. Israëls omzwerving in de woestijn gedurende veertig jaar wordt herdacht door tijdens de dagen van het Loofhuttenfeest in hutten te wonen, en dit stelt niet alleen de uitstorting van de late regen voor, maar ook de tijd van Jakobs benauwdheid, wanneer engelen Gods getrouwen ter bescherming naar de heuvels en bergen hebben geleid.

“In de tijd van benauwdheid vluchtten wij allen uit de steden en dorpen, maar werden achtervolgd door de goddelozen, die met het zwaard de huizen van de heiligen binnendrongen. Zij hieven het zwaard op om ons te doden, maar het brak en viel neer, even machteloos als een strootje. Toen riepen wij allen dag en nacht om verlossing, en de roep steeg op voor God. De zon ging op, en de maan bleef stilstaan. De stromen hielden op te vloeien. Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkaar. Maar er was één heldere plaats van blijvende heerlijkheid, vanwaar de stem van God kwam als het geluid van vele wateren, die de hemelen en de aarde deed beven. De hemel opende en sloot zich, en was in beroering. De bergen beefden als een riet in de wind en wierpen rondom ruwe rotsblokken uit. De zee kookte als een pot en wierp stenen op het land. En terwijl God de dag en het uur van Jezus' komst uitsprak en het eeuwige verbond aan Zijn volk bekendmaakte, sprak Hij één zin en zweeg toen, terwijl de woorden door de aarde rolden. Het Israël Gods stond met de ogen naar boven gericht en luisterde naar de woorden zoals zij uit de mond van Jehovah kwamen en door de aarde rolden als donderslagen van de hevigste donder. Het was ontzagwekkend plechtig. Aan het einde van iedere zin riepen de heiligen: Glorie! Halleluja! Hun gelaat straalde van de heerlijkheid Gods; en zij schitterden van die heerlijkheid zoals het aangezicht van Mozes straalde toen hij van de Sinaï afdaalde. De goddelozen konden hen vanwege die heerlijkheid niet aanzien. En toen de nooit eindigende zegen werd uitgesproken over hen die God hadden geëerd door Zijn sabbat heilig te houden, klonk er een machtige overwinningkreet over het Beest en over zijn Beeld.”

„Toen ving het jubeljaar aan, wanneer het land rusten zou.” Review and Herald, 21 juli 1851.

Jezus keert terug en de aarde rust gedurende duizend jaar, zoals voorafgebeeld door de sabbat van het land in het zevende jaar en door het jubeljaar. In vers drie van Leviticus drieëntwintig wordt de

sabbat van de zevende dag voor de mens aangeduid als de inleiding van het hoofdstuk dat eindigt met de achtste, dat wil zeggen van de zeven, en de sabbat van het zevende jaar voor de rust van het land vertegenwoordigt.

En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Aangaande de feesten des HEEREN, die gij zult uitroepen tot heilige samenkomsten, deze zijn Mijn feesten. Zes dagen zal arbeid verricht worden; maar de zevende dag is de sabbat der rust, een heilige samenkomst; daarin zult gij geen arbeid verrichten; het is de sabbat des HEEREN in al uw woningen. Leviticus 23:1-3.

De alfa van hoofdstuk drieëntwintig is de sabbat van de zevende dag, en de omega van het hoofdstuk is de duizend jaren waarin de aarde leeg is, hetgeen voorafgebeeld is door de sabbat van het zevende jaar voor het land en het jubeljaar. De alfa van het hoofdstuk zijn de voorjaarsfeesten, die beginnen met de sabbat van de zevende dag en eindigen in vers tweeëntwintig; terwijl de omega van het hoofdstuk eindigt op de tweeëntwintigste dag van de zevende maand, gevolgd door de ceremoniële sabbat van de achtste dag, die de sabbat van het zevende jaar voor het land vertegenwoordigt.

De verzen één tot en met tweeëntwintig stellen Christus' werk voor als de hemelse Hogepriester in het heilige; de verzen drieëntwintig tot en met vierenveertig stellen Zijn werk voor in het Allerheiligste. Leviticus is een symbool van de priesters, en het stelt Christus' hogepriesterlijke bediening voor. De alfa-sabbat van de zevende dag reikt terug tot de schepping, en de omega-sabbat van het zevende jaar reikt tot aan de aarde die nieuw gemaakt is. Leviticus drieëntwintig overspant historisch de periode van de schepping tot de herschepping.

De vreugde of de schande van de profetische boodschap is een symbool van hen die de boodschap van de Middernachtsroep bezitten, of een vervalsing daarvan. Totdat deze waarheid in het verhaal wordt meegewogen, wordt het punt gemist dat de schande voortbrengt. Zij die de echte olie bezitten, zullen dit punt niet missen. De vreugde wordt voorgesteld door hen van wie de zonden zijn weggenomen, en zij worden vertegenwoordigd door hen die het Loofhutenfeest vieren.

En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader,) vol van genade en waarheid. Johannes 1:14.

Het Griekse woord dat vertaald wordt met „woonde” betekent „tabernakelen”. Jezus is vlees geworden en heeft onder ons getabernakeld. Hij nam onze menselijke natuur aan, onze tabernakel, onze tent, onze hut, ons vlees. Petrus verwoordde het als volgt:

Ja, ik acht het billijk, zolang ik in deze tabernakel ben, u op te wekken door u te herinneren; daar ik weet dat ik weldra deze mijn tabernakel zal moeten afleggen, zoals ook onze Heere Jezus Christus mij heeft bekendgemaakt. 2 Petrus 1:13, 14.

Paulus verwoordde het aldus:

Want wij weten dat, indien ons aardse huis van deze tabernakel afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen. Want in

dezen zuchten wij, vurig verlangende met onze woning die uit de hemel is overkleed te worden; indien wij also bekleed en niet naakt bevonden zullen worden. Want ook wij, die in deze tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; niet omdat wij ontkleed, maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden worde. 2 Korinthe 5:1–4.

Het Loofhuttenfeest is een zinnebeeld van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, die wordt volbracht wanneer de vensters des hemels worden geopend. Wanneer de zonden van de honderdvierenveertigduizend zijn weggenomen, zal de Heilige Geest zonder mate worden uitgestort over de triomferende gemeente. Het oordeel is voltooid voor de honderdvierenveertigduizend, en zij die verzegeld zijn, trekken uit om de luide roep van de derde engel te verkondigen onder de kracht van de Heilige Geest, zoals uitgebeeld in het Loofhuttenfeest.

Ons lichaam is een tempel, en een tent, dat wil zeggen een tabernakel. Degenen die zich in Jeruzalem verzamelden om het Loofhuttenfeest te vieren, vierden dat hun zonden waren uitgewist. Mozes werd gebruikt om de tabernakel in de woestijn op te richten, en het Loofhuttenfeest werd aan het einde gevierd door in hutten in de woestijn te wonen, want Jezus illustreert het einde altijd met het begin.

Daarom, heilige broeders, deelgenoten van de hemelse roeping, beschouwt de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis, Christus Jezus; Die getrouw was aan Hem Die Hem heeft aangesteld, zoals ook Mozes getrouw was in heel zijn huis. Want Hij is zoveel meer heerlijkheid waard geacht dan Mozes, als Hij Die het huis gebouwd heeft, meer eer heeft dan het huis. Want elk huis wordt door iemand gebouwd; maar Hij Die alle dingen gebouwd heeft, is God. En Mozes is wel getrouw geweest in heel zijn huis, als dienaar, tot getuigenis van hetgeen later gesproken zou worden; maar Christus als Zoon over zijn eigen huis; Wiens huis wij zijn, indien wij de vrijmoedigheid en de roem van de hoop tot het einde toe onwrikbaar vasthouden. Hebreëen 3:1–6.

Mozes was de getrouwe dienaar die God gebruikte om de tabernakeltempel op te richten, maar Christus heeft als de Hogepriester en Apostel meer eer dan de dienaar Mozes. Elk huis, van de tabernakeltempel van Mozes, tot de tempel van Salomo, tot de door Herodes in zesenvestig jaar verbouwde tempel, de menselijke tempel met zijn 46 chromosomen en de Milleritische tempel van 1798 tot 1844, werd door God gebouwd. In de profetische lijn van de verschillende manifestaties van tempels, die zou beginnen in de Hof van Eden, daarna na de zondeval bij de poort van de Hof, vervolgens na de zondvloed bij altaren tot aan Mozes, zijn de drie voornaamste wegmarkeringen Mozes, Christus en de honderd vierenveertigduizend.

Mozes en Christus vertegenwoordigen de alfa en de omega van het oude Israël, en samen vertegenwoordigen zij de combinatie van menselijkheid en Goddelijkheid, die eveneens wordt voorgesteld door de honderd vierenveertigduizend. Bij de komst van de derde engel, in Openbaring hoofdstuk elf, wordt Johannes opgedragen de tempel te meten, en bij de komst van diezelfde engel op 9/11 wordt Johannes opnieuw opgedragen de tempel te meten. In beide gevallen wordt hem gezegd af te zien van de voorhof van 1.260 dagen. In 2023 is dezelfde engel gekomen, en Gods volk wordt nu geroepen de tempel te meten. De 1.260 dagen, of drie en een halve dag, eindigden in 2023, en vanaf dat moment tot vlak vóór de zondagswet dient de tempel te worden opgericht. 2024

markeerde het leggen van de fundamenten, en daarin openbaarde zich de opstand als een groep die „de dag der kleine dingen verachtte”, en protesteerde tegen Millers identificatie van het symbool dat het gezicht bevestigt.

Verder kwam het woord des Heren tot mij, zeggende: De handen van Zerubbabel hebben het fundament van dit huis gelegd; zijn handen zullen het ook voltooien; en gij zult weten dat de Here der heerscharen mij tot u gezonden heeft. Want wie veracht de dag der kleine dingen? Want zij zullen zich verblijden en het paslood zien in de hand van Zerubbabel, met die zeven; zij zijn de ogen des Heren, die de gehele aarde doorkruisen. Zacharia 4:8–10.

Millers identificatie verwerpen, namelijk dat het Rome is dat het visioen opricht, betekent de grondslagen verwerpen, en het is „de dag der kleine dingen verachten.” De Milleritische beweging was de alfa-beweging van de eerste en tweede engelen, en de beweging van de honderd vierenveertigduizend is de omega-beweging van de derde engel. Zij is tweeëntwintigmaal krachtiger dan de alfa. In deze profetische zin zijn de grondslagen van de Milleritische beweging „de dag der kleine dingen.” Enige fundamentele waarheid verachten die op Habakuks twee tafelen wordt voorgesteld, betekent sterven, want het visioen dat in vers veertien van Daniël elf wordt opgericht, is hetzelfde visioen dat Salomo identificeerde.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar wie de wet onderhoudt, welzalig is hij. Spreuken 29:18.

Het visioen van de sluitsteen is wonderbaarlijk, want het maakt duidelijk dat de fundamentele hoeksteen ook de sluitsteen is, maar met tweeëntwintigmaal meer kracht. De alfa-funderingsbeproeving van 2024 was de uiterlijke intellectuele verzegelingsboodschap en de omega-tempelbeproeving van 2026 is de innerlijke geestelijke verzegelingsboodschap. De ene identificeert het beeld en het merkteken van het beest en de andere het beeld en het merkteken van God. Die omega-innerlijke beproeving wordt voorgesteld door de twee symbolen uit Millers droom, die moeten worden gedefinieerd in de context van de gebeurtenissen van de laatste dagen. Wat is het voorraadhuis? en wat is het vlees?

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.

Een Joods huwelijk in de tijd van Jezus voltrok zich in drie hoofdfasen, die zich vaak over maanden of een jaar uitstrekten. De eerste stap was het wettige huwelijk, de verloving genoemd, op welk moment het huwelijk rechtsgeldig werd bevestigd, maar de bruid en de bruidegom gescheiden bleven, terwijl de bruidegom terugkeerde naar het huis van zijn vader om een plaats voor zijn bruid gereed te maken. Daarom werd Maria, de vrouw van Jozef, reeds zijn vrouw genoemd, nog voordat zij samenwoonden. Ontrouw gedurende deze periode werd als overspel beschouwd.

De wachttijd was onzeker en kon dagen, weken of maanden duren. Die onzekerheid is een wezenlijk onderdeel van de gelijkenis. De vader kon tot wel een jaar wachten, om de maagdelijkheid van de bruid te bevestigen. De bruidegom kondigde de precieze dag of het uur van zijn terugkeer niet aan, want het was de beslissing van zijn vader om te bepalen wanneer dat zou

zijn; zo wist de bruid dat het huwelijk naderde — maar niet wanneer. Deze onzekerheid was opzettelijk, en totdat de vader de bruidegom gebod heen te gaan en zijn bruid te halen, bleef alles wat daarbij betrokken was uitgesteld.

Wanneer de vader zei: “ga en haal uw bruid”, kwam de bruidegom ’s nachts, met vrienden, onder geroep en bazuingeschal. Het vond altijd ’s nachts plaats om te vermijden lange afstanden af te leggen in de hitte van de dag, die in het land Israël drukkend kan zijn. Fakkels en olie waren nodig, want er waren geen straatlantaarns, en de stoet kon uren duren. De eigenlijke rituele uitdrukking in de oude Hebreeuwse huwelijken die tijdens de optochten werd uitgeroepen, was: “Ziet, de bruidegom komt!”

De maagden (bruidsmeisjes) in de gelijkenis waren geen willekeurige vrouwen; zij waren de begeleidsters van de bruid, wachtten met haar, werden geacht zich bij de stoet aan te sluiten, en droegen de verantwoordelijkheid op elk uur gereed te zijn en hun eigen olie mee te brengen om de weg naar het huis van de bruidegom te verlichten. De fakkels brandden snel op, zodat het noodzakelijk was extra olie mee te nemen, voor het geval de tocht lang zou duren. Er was geen gemeenschappelijk delen van de olie.

De vertraging is normaal in de oude processie en huwelijksvoltrekking en vormde cultureel geen probleem. Vertragingen werden verwacht, en in slaap vallen was normaal. Het onderscheid ligt niet in het slapen, maar in de voorbereiding, niet in het wakker zijn. De dwaze maagden hadden niet op een vertraging gerekend zoals de wijze dat wel hadden gedaan. Iedereen zou slapen, want de periode van de wettige verloving tot de voltrekking kan een jaar duren.

Zodra de stoet het huis van de bruidegom had bereikt, begon het bruiloftsmaal en werd de deur voorgoed gesloten, en laatkomers werden niet toegelaten. Dit was geen wreedheid — het was gebruik, want wie later aanklopte nadat de deur was gesloten, betekende dat hij geen deel uitmaakte van de stoet.

Jezus bedacht geen beeldspraak, en Hij gaf geen uitleg bij deze gelijkenis zoals Hij dat vaak deed. Hij hoefde geen uitleg te geven, want al deze culturele bijzonderheden werden door Zijn toehoorders volledig begrepen. Jezus wees op een letterlijk oosters huwelijk, niet op een abstractie.

De bijzonderheden worden volledig bevestigd door zowel het Hebreeuwse getuigenis als door de geschiedschrijvers uit de Romeinse en Griekse perioden.

De Misjna (2e eeuw n.Chr., maar met behoud van tempelgebruiken uit de periode van vóór 70 n.Chr.)

De Talmoed (latere compilatie, maar citerend uit eerdere praktijk)

Josephus (Joodse historicus uit de 1e eeuw)

Rabbijnse huwelijksliturgie en juridische besprekingen

Grieks-Romeinse waarnemers van Judea

Josephus geeft geen beknopt „huwelijkshandboek”, maar de juridische en culturele bijzonderheden die hij veronderstelt, stemmen precies overeen met de beschrijvingen in de Misjna en de Talmoed. De Misjna is de voornaamste bron.

De gelijkenis trof een Joodse toehoorder uit de 1e eeuw des te harder, omdat in Mattheüs 25 niets nadere uitleg behoefde. De aankomst te middernacht was gebruikelijk, de lampen en de olie waren vanzelfsprekende benodigdheden, en een vertraging tussen de wettige huwelijksverloving en de nachtelijke optocht werd verwacht, en de gesloten deur was de gebruikelijke gang van zaken! De maagden die werden buitengesloten, schaamden zich, en voor het Joodse publiek uit de tijd van Jezus was de schaamte van de dwaze maagden volkomen verdiend. Omdat Jezus' toehoorders het ritueel volledig kenden, zouden zij geen medelijden hebben met de dwaze maagden, want iedereen wist dat de voorbereiding een volstrekte verantwoordelijkheid was voor iedere maagd die gevraagd werd aan de optocht deel te nemen. Deze waarheden waren voor het Joodse publiek zo vanzelfsprekend dat Jezus nooit enige uitleg van de gelijkenis hoefde te geven.